

ἀνευρέθη ὁμοῦ μετ' ἄλλων, φιλολογικῆς κυρίως φύσεως, ἐν Ἀντινῷ τῆς Ἀνω Αἰγύπτου.

Αἱ ἀνευρεθεῖσαι σελίδες τοῦ παπύρου, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀρχικῶς περιελάμβανεν ὅλα τὰ Εἰδύλλια τοῦ χαριτωμένου ποιητοῦ, εἶνε πλατύταται, διατηροῦνται δὲ ἀρκετὰ καλῶς.

Δεδομένον ὅτι τὰ ἀποσώζόμενα Μεσαιωνικὰ χειρόγραφα δὲν εἶνε παλαιότερα τῆς 13ης μ. Χ., ἐκατονταετηρίδος, τὸ νέον εὔρημα ἔχει ἐξαιρετικὴν ἀξίαν, ἃν καὶ ἡ σπουδαιότης του δὲν ἡμπορῇ νὰ ἐκτιμηθῇ ἐπακριβῶς, προτοῦ τὸ κείμενον συναρμολογηθῇ προσηκόντως καὶ ἀντιγραφῇ.

Τόσον ὁ πάπυρος τοῦ Θεοκρίτου, ὅσον καὶ πάντες οἱ ἄλλοι οἱ συνανευρεθέντες ἐν Ἀντινῷ θὰ ἐκδοθῶν ἐν Λονδίῳ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐν εἰδικῷ τόμῳ.

Μέχρι σήμερον ὀλίγοι μόνον στίχοι τοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῶν Εἰδυλλίων του εἶχον ἀνακαλυφθῇ ἐν Ὁξυρρύγχῳ, τὸ γεγονός δὲ τῆς ἀνευρέσεως αὐτοῦ καὶ νέου χειρογράφου τοῦ αὐτοῦ ποιητικοῦ ἀριστουργήματος εἶνε χαρακτηριστικόν, καθότι θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ὁ μέγας βουκολικὸς διέμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πυραμίδων.

Ποικίλη Λεξις

Ὁ νέος Μότσαρτ.

Κατάπληξιν ἐνεποίησεν ἐν Λονδίῳ τὸ φαινόμενον τοῦ ἐπταετοῦς Ἰταλοῦ Οὐίλλυ Φερρέρο, ὅστις παρουσιάζει μοναδικὴν μουσικὴν ἰδιοφυίαν. Ἐκλήθη «ὁ Μότσαρτ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος». Ἐν Πητρούπολει καὶ Παρίσις καὶ ἤδη ἐν Λονδίῳ ἔδωκε δείγματα τῆς ἐξόχου τέχνης τοῦ διευθύνειν ὀρχήστραν. Εἰς τὸ Ἀλμπερτ Χώλ τοῦ Λονδίνου διηύθυνε ὁμοεὶς τοιαύτην. Τὰ δυσκολότερα προγράμματα δὲν τοῦ κάμνουν ἐντύπωσιν. Μπετόβεν, Βάγνερ, Μπάχ, Μένδελσον τοῦ εἶνε γνωριμώτατοι. Ἐγεννήθη ἐν Τουρίνῳ τῷ 1907. Ἐχει ὥραϊα χαρακτηριστικά, ἐανθός. Ἀγνωστον παραμένει πῶς ἐξέμαθε τὴν μουσικὴν· πάντες οἱ συγγενεῖς του ὅμως εἶνε μουσικοί, ὁ μπεμπές δ' αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν δέκα πέντε μηνῶν ἔσαν ἡκροᾶτο μουσικὴν συνεκινεῖτο, ἐδάκρυε καὶ διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς παρηκολούθει τὸν χρόνον, ὑποδεικνύων τοὺς ρυθμούς μετὰ μεγάλῃ ἀκριβείᾳ. Πενταετὴς διηύθυνεν εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ θεάτρον «Κοστάντζι» ὀρχήστραν. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι δὲν εἰσέρει οὔτε μίαν νόταν μουσικῆς, οὔτε ἐδιδάχθη ποτέ. Ἀρκεῖ νὰ ἀκούσῃ ἅπασι παιζόμενον ἐν ἔργῳ καὶ ἀμέσως διευθύνει τὴν ἐκτέλεσιν. Εἶνε δὲ καὶ συνθέτης.

Διὰ μερικὸς συγγραφεῖς

Ὁ Ἀγγλος διηγηματογράφος Κίπλινγκ ἀνέστη-λέν ἐσχάτως τὴν ἐκδοσὶν ἔργου αὐτοῦ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καθ' ἣν ἦτο ἐντελῶς ἐτοιμον. Τὸ ἔργον ἐτίτλοφεῖτο «Τεσσαράκοντα πέντε πρωταί», ἐγράφη δὲ ἀμέσως μετὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν τῶν «Διηγημάτων ἐκ τῶν λόφων». Ὁ ἐκδότης ἡτοιμάζετο νὰ διανεμῇ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὰς ἀγγελίας τῆς δημοσιεύσεως, τὸ ἔργον εἶχεν ἐκτυπωθῇ, ἔσαν ὁ συγγραφεὺς ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸς ἀνάγνωσιν εἰς διάσημόν τινα κριτικόν, ζητῶν παρ' αὐτοῦ γνώμην ἐλλικρινῇ καὶ ἀμερόληπτον.

Ἀξίζει — ἀπεφάνθη ὁ κριτικὸς — τόσον, ὅσον καὶ τὰ «Διηγήματα ἐκ τῶν λόφων».

Τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀπήντησεν ὁ Κίπλινγκ, ἂν δὲν ἐπέτυχον νὰ φέρω εἰς φῶς τί καλλίτερον τοῦ τελευταίου μου ἔργου· προσιμῶ νὰ μὴ δημοσιεύσω ἄλλο. Καὶ ὄντως διέταξεν ἀμέσως ἵνα δολέκληρος ἡ ἐκδοσις παραδοθῇ εἰς τὰς φλόγας. Δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν διετῆρησεν τὸ χειρόγραφον, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι οὐδὲν ἀντίτυπον τοῦ καταδικασθέντος ἔργου διέφυγε τὸ πῦρ.

Ὑπάρχει καὶ τρίτη Ἰζοκόντα ;

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ἐκτός τῆς Ἰζοκόντας, τῆς κλαπείσης ἀπὸ τοῦ Λουδρόν, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη τοι-

αὐτὴ εἰς τὴν Μαδρίτην. Ἐπίσης ὅμως εἶνε γνωστὸν εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον, ὅτι ὁ περίφημος ζωγράφος Λεονάρδος Ντὰ Βίντσι εἶχε ζωγραφίσῃ μίαν τρίτην Ἰζοκόνταν, τῆς ὁποίας ὅμως τὰ ἴχνη ἔχουν χαθῇ. Ἡδὲ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ὑπάρχει μία Ἰζοκόντα, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν Ντὰ Βίντσι. Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ δόκτορος Ἐντμαν, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Οὐίλλιαμ Ἐντμαν ἐξῆσεν εἰς τὸ Παρίσι πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, συγχάζων εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 16ου καὶ χαίρων τῆς εὐνοίας τῆς Μπαρίας Ἀντουανέτας. Ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ Ἐντμαν ἐκ Παρισίων, ἡ Ἀντουανέτα τοῦ ἐδώρησε τὴν περίφημον τρίτην Ἰζοκόνταν.

Ἡ εἰκὼν τῆς Εἰρήνης

Ὁ γνωστὸς δισεκατομμυριοῦχος Κάρνεϊ, ἐξακολουθῶν τὴν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης προπαγάνδαν του, διέταξε νὰ ἐκτυπωθῶν πεντήκοντα χιλιάδες ἀντιτύπων μιᾶς εἰκόνας, τὸ ὁποῖα θὰ διανεμηθῶν μετὰ τῶν κυριωτέρων Κολλεγίων καὶ Πανεπιστημίων ἐλοκλήρου τοῦ κόσμου. Παριστὰ ἓνα στρατιώτην ἔτοιμον ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸν πόλεμον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἀποχαιρετᾷ τὴν σύζυγον του καὶ τὰ παιδάκια του, ἅτινα κλαίουσιν. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται ἓνα σελωμένο ἄλογο καὶ ἓνας στρατιώτης, κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδάκια τοῦ στρατιώτου ἐρωτᾷ τὸν ἀναχωροῦντα πατέρα του καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς εἰκόνας ὑπαρχούσης ἐπιγραφῆς· «Μπαμπά, πᾶς νὰ σκοτώσῃς τὸν μπαμπὰ ἄλλης μικροῦλας σὰν καὶ μένα ;» Ὁ Κάρνεϊ ἀπέστειλε μέχρι τοῦδε ἄφθονα ἀντίτυπα εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Πεκίνου, τοῦ Τόκιο καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ ἀρχαιότερον μουσεῖον.

Τὸ ἀρχαιότερον ἐν τῷ κόσμῳ μουσεῖον εἶνε τὸ ἐπιστημονικὸν μουσεῖον τοῦ Νάρα, μικρᾶς πόλεως τῆς Ἰαπωνίας. Ἰδρυθὲν κατὰ τὸ 656 ἀριθμεῖ ἤδη 1158 ἔτη ζωῆς. Περιλαμβάνει πλουσιωτάτην συλλογὴν μετὰ τῶν, διάφορα δείγματα ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν ὕλων, φυτῶν καὶ πληθὸς πολυτίμων ἀντικειμένων Ἰαπωνικῆς τέχνης. Τὸ Ἰαπωνικὸν τοῦτο μουσεῖον σπανίως ἀνοίγει τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, καθ' ἕκαστον δὲ ἔτος κατὰ τὸ ἔαρ Αὐτοκρατορικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπιθεωρεῖ τὰς διαφόρους συλλογὰς, πληροφορεῖται περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὀλίγιστοι τινὲς προσκεκλημένοι εἰσδύουσιν εἰς τὸ πανάρχαιον ἐπιστημονικὸν ἐκεῖνο τέμενος.